

Barry Lyga

Bloed van mijn bloed

1

Jazz deed zijn ogen open.

Connie deed haar ogen open.

Howie deed zijn ogen open.

2

Jazz realiseerde zich dat hij had gezwefd. Gezwefd in zijn dromen. Maar de dromen waren niet echt dromen. Het waren herinneringen die door een droomachtig waas waren komen bovendrijven.

Hij had zichzelf weer in de Schuilplaats gezien met Connie. Hij had haar verteld hoe gelukkig hij zou zijn als hij zou weten dat zijn moeder niet het slachtoffer was geworden van Billy, dat zij niet was vermoord.

Hij had zichzelf weer bij het graf van zijn moeder zien staan, huilend, zijn tranen wegvegend met een zakdoek van Connie.

En ze was niet dood, wist Jazz, zowel in zijn droom als in het echt. Ze was niet dood, ze leefde, en hij had gezegd dat hem dat gelukkig zou maken, maar nu was hij gewond en kwaad, en verdomme, tegelijkertijd gelukkig omdat ze leefde; en dat was fantastisch, maar waarom, waarom, waarom had ze hém niet meegenomen...

Op dat moment werd hij wakker, nog steeds in het donker, nog steeds opgesloten in unit 83F. Het stonk in de benauwde, bedompte ruimte nog steeds naar formaldehyde en bleekwater, en daartussendoor in toenemende mate naar bloed en vlees. Er was niets veranderd.

Niets, behalve...

Hij klapte de ouderwetse telefoon van Hond opnieuw open en verspilde kostbare batterij-energie. De opslagunit lichtte op toen de foto van zijn moeder op de display verscheen.

Dat was geen droom. Ze leeft. Ze leeft echt.

Voorlopig.

Hij huiverde. Het was koud in de opslagunit, maar dat was niet de reden waarom hij huiverde.

Waarom ben je in New York? had hij Billy gevraagd, en Billy had met

de foto het antwoord gegeven: *Ze zou nu ondertussen dood kunnen zijn. Of gemarteld kunnen worden. Of wat dan ook.*

‘LAAT ME ERUIT!’

De schreeuw scheurde bijna zijn stembanden kapot. In de beslotenheid van unit 83F dreunde de echo tegen zijn trommelvliezen. Zijn hart sloeg over bij het horen van zijn eigen stem, zo rauw en wanhopig. Hij had niet eens geweten dat hij zo zou schreeuwen tot het geluid uit zijn keel ontsnapt was.

Blijf erbij, Jazz. Blijf erbij. Laat je niet gaan.

Maar hij had zichzelf niet meer onder controle. De pijn in zijn been was afgezakt tot een dof maar krachtig kloppen, en hij ontdekte dat hij zich genoeg kon bewegen om bij de deur van de opslagunit te komen, waar hij begon te janken en te schreeuwen en op de deur te beuken tot de stalen golfplaten deur zijn vuisten glibberig maakte van zijn eigen bloed.

Hij zakte in elkaar in de duisternis. Zijn handen waren verdoofd, maar dat zou niet lang zo blijven. De pijn zou terugkomen.

De pijn kwam altijd terug.

Pijn betekent dat je leeft. Pijn is goed. Pijn is leven.

Over een tijdje zou het niet belangrijk meer zijn. Over een tijdje zou hij dood zijn. Het geïmproviseerde verband zou het bloeden op den duur niet kunnen stelpen. En als hij niet zou doodbloeden, zou hij wel doodgaan aan een infectie. Of doodgaan van de dorst.

Met gevoelloze, onhandige vingers peuterde hij de telefoon van Hond opnieuw open. Hij zag op de display dat het nog maar vijftien minuten geleden was dat hij de foto voor het eerst had gezien. Vijftien minuten waarin hij in een schemertoestand was geraakt en daar weer uit was gekomen. De tijd verloor alle betekenis.

Zijn moeder staarde hem aan, onverwacht betrappt door de spiepende, jagende camera van Billy.

‘Mam,’ zei hij, maar het klonk niet goed. Het duurde even voordat hij besepte waarom. Ze was verdwenen toen hij nog heel klein was. En ja, soms had hij haar mam genoemd, maar meestal...

‘Mammie,’ zei hij. Hij kreeg het woord amper uit zijn dichtgeschroefde keel, alsof het vastgeklonken zat in zijn ziel.

‘Mammie,’ zei hij nog een keer. Hij begon te huilen.

3

Het was geen droom. Het was echt Billy Dent die voor haar stond.

Connie schudde haar hoofd om helder te kunnen denken, maar de beweging zorgde er alleen voor dat een zacht kloppend gevoel onder haar schedel opvlamde tot een barstende hoofdpijn die ze niet kon negeren. De pijn deed haar naar adem happen. Billy glimlachte.

‘Gewoon rustig ademen,’ raadde hij haar aan. ‘Ik heb je maar een kleine dosis gegeven. Als het goed is, is het zo weer verdwenen.’

Connie luisterde, maar de hoofdpijn hield niet op. Die bleef hame- ren, alsof er een klein mannetje met gigantische betonnen laarzen door haar hoofd marcheerde.

Mijn god, Connie, waarom maak je je zorgen over die hoofdpijn?

Ze was vastgebonden op een stoel, realiseerde ze zich toen ze probeerde een hand naar haar hoofd te brengen om de kloppende pijn te bezweren. Ze spande de spieren van haar armen, rug en benen. De stoel was ontmoedigend stevig en de touwen waren deskundig vastgeknoopt. Billy had het professioneel aangepakt.

De kamer was precies wat je kon verwachten als je buiten naar het vervallen pand keek – muren met schimmelplekken en sporen van water, vuile vloeren waarop viezigheid zat waarvan ze niet eens wilde weten wat het was. Pal voor haar stond Billy naar haar te loeren. Meer naar links zag ze een tafel waarop twee telefoons lagen: haar eigen iPhone en een soort goedkoop wegwerptoestel.

Billy zag er anders uit dan op de foto's die ze door de jaren heen van hem had gezien. Hij had een paar absurde bakkebaarden en een sikje dat zijn gezicht langer maakte. Zijn haar was grijsbruin in plaats van vuilblond. Het was het gezicht dat ze had gezien toen hij de deur voor

haar had opengetrokken. Ze had hem niet herkend aan dit gezicht, maar aan de uitdrukking op dat gezicht, het boosaardige genot, en aan zijn stem.

‘Ik moet overgeven,’ fluisterde ze.

Billy haalde zijn schouders op. ‘Ik zal je niet tegenhouden.’

Ze vroeg zich af of ze haar kots op Billy’s schoenen kon mikken. Ze vroeg zich af welke straf er stond op kotsen op de schoenen van de beruchtste seriemoordenaar ter wereld.

Het lukte haar om haar maag in bedwang te houden.

‘Het heet Darkene,’ zei Billy plotseling. Hij had een stoel bijgetrokken en was voor haar gaan zitten, niet meer dan een halve meter van haar verwijderd.

‘Wat heet Darkene?’ vroeg ze. Ze herinnerde zich ineens kristalhelder wat Jazz haar had geleerd over hoe je een ontmoeting met een seriemoordenaar moest overleven. Tot nu toe had ze vrijwel alles verkeerd gedaan. Eén van de adviezen luidde dat je hem aan de praat moest houden. Misschien, als ze Billy aan de praat kon houden, zou er iemand...

‘Dat spul dat ik je heb ingespoten,’ zei Billy.

Zou er iemand...

Connie kon zich niet herinneren dat ze iets ingespoten had gekregen. Het laatste wat ze zich kon herinneren, was die deur die voor haar openzwaaide. Dat ze Billy zag. Dat ze hem herkende. Meteen, ondanks al dat haar op zijn gezicht en dat geverfde haar op zijn hoofd. Die lijzige manier van praten...

Kijk nou eens, jij bent het lekkerste bonbonnetje dat ik ooit heb gezien.

‘Een of andere Europese versie van rohypnol,’ ging Billy verder. ‘Ze hebben het in een oplossing met alcohol gestopt, zodat het injecteerbaar is, snap je? Heb ik gevonden op internet. Dat is toch wel iets prachtigs, hè? Je kunt er alles vinden over iedereen. Verbazingwekkend. Het maakt mijn werk een stuk eenvoudiger. Shit, toen ik begon, destijds, kon je niet zomaar op een paar knoppen drukken om te krijgen wat je nodig had. Daarvoor moest je op pad. De kans op slordigheden was een stuk groter. Ik zou voor geen goud meer terug willen naar die tijd, schat.’

Bij het horen van het woord ‘rohypnol’ kwam Connies maag opnieuw in opstand. Ze kon maar ternauwernood voorkomen dat ze al-

les eruit gooide: rooie knollen, roofies, date rape drug. Ze...

‘O, schatje,’ zei Billy kalmerend, ‘je haalt je toch geen onaardige gedachten in je hoofd over Billy, hè?’ Hij lachte. ‘Ik zie het aan je gezicht. Je denkt “date rape drug” en je weet dat ik een, eh... voorliefde heb voor bepaalde, eh... dingen. Ik zal niet tegen je liegen, het is bekend dat ik me heb bezondigd aan wat de zielenknijper in de gevangenis “contacten zonder wederzijdse instemming” noemde met bepaalde dames. En dit wil ik je wel vertellen, Connie, als ook maar één van die vrouwen een echt mens was geweest of ook maar een heel klein beetje belangrijk, dan zou er een kans zijn geweest dat ik het zelfs zou hebben betreurd. Maar ze telden niet, dus heb ik geen spijt.’

Hij schraapte zijn keel en boog zich naar haar toe. ‘Maar je denkt heel hard op het moment en je beseft dat je je broek nog aan hebt en dat ik nog niets van je kleren van je lichaam heb afgepeld. Ik heb niets onbetamelijks gedaan. Niet met het vriendinnetje van mijn jongen.’

Afgezien van mij drugs inspuiten, wilde ze zeggen. En me vastbinden op een stoel.

Dat wilde ze zeggen. Maar ze kon het niet. En ze zou het niet zeggen. De muil van de man die een vrouw de keel had doorgebeten, was maar vijftien centimeter van haar verwijderd. Ze was maar vijftien centimeter van de man die de tepels van een van zijn slachtoffers had afgesneden en had verwisseld voor die van nog weer een ander slachtoffer. Vijftien centimeter van het monster dat verkrachtend, martelend en moordend rondzwierf over de aarde in de vermomming van een mensengedaante van vlees en bloed.

Ze was het huis van Melissa Hoover binnengelopen, Jazz voor haar uit en Howie achter haar. Billy was daar geweest. G. William had hun dat verteld door de telefoon. En toen had Jazz een kamer in gekeken en zich omgedraaid en haar en Howie weggeduwd, met meer kracht dan nodig was, alsof het hem niet kon schelen dat Connie zijn vriendin was en alsof het hem niet interesseerde dat Howie hemofilie had.

Dit moeten jullie niet zien, had hij gezegd. Dan heb je de rest van je leven nachtmerries.

Hij had haar nooit precies verteld wat Billy Dent Melissa Hoover had aangedaan. Maar Connie en Howie hadden buiten staan wachten terwijl hij rondbanjerde op de plaats delict met G. William en de politie. Ze had een politieagent naar buiten zien komen en tegen de gevel

zien leunen, en daarna – met open mond – boven een rozenstruik zien staan, alsof hij zijn maag smeekte om te mogen kotsen. Hij had niet overgegeven.

Ze had de lijkschouwer met een strak gelaat naar binnen zien gaan, en hoofdschuddend weer naar buiten zien komen, met een grauw vertrokken gelaat.

Billy Dent vermoordde niet zomaar mensen. Hij verkrachtte ze niet zomaar. Hij maakte ze kapot. Hij verwoestte ze.

Ze realiseerde zich toen ze even helder kon nadenken, dat ze doodsbang was.

Dit was niet het moment voor brutale praatjes. Dit was niet het moment om te laten zien dat ze een ‘sterke vrouw’ was. Dit was het moment waarop ze alles moest doen en zeggen om te overleven.

‘Het spijt me dat ik aan je heb getwijfeld,’ fluisterde ze.

Billy bulderde van het lachen. Hij sloeg zich op zijn dij. ‘Zwarte meisjes!’ brulde hij. ‘O, wat hou ik van ze! Waar is je bravoure gebleven? Dat schudden met het hoofd en die fiere houding? Je stelt me teleur. Dan kijk ik naar tv en dan zie ik al die eigenwijsheid van jullie, en nu? Je maakt geen indruk. Ik vind je nu niet bepaald een voorbeeld van het Afro-Amerikaanse ras, als ik het zo mag noemen. Meer een soort van niks-bijzonders gekleurd meisje. Een beetje een onderdanig slavenkind, weet je?’

Hij ging staan en stak één hand achter zijn rug; toen de hand weer tevoorschijn kwam, werd een groot, gemeen mes zichtbaar.

‘Jij denkt dat je goed genoeg bent voor mijn jongen, Conscience Hall? Jij denkt dat jij in je hebt wat ervoor nodig is om met hem op te trekken? O ja, zeker – ik weet alles over jullie. Ik weet het. Toen ik er voor het eerst iets over hoorde, dacht ik: Goddomme, die Jasper heeft iets raars aan de haak geslagen. En toen moest ik lachen. Nou ja, nee, niet zomaar lachen. Ik snikte van het lachen.’

Connie verstrakte. Met haar ogen volgde ze het mes waarmee Billy stond te gebaren. Maar haar oren hoorden...

‘O nee!’ zei Billy quasibedroefd. ‘Ik zei dát woord toch niet? Nee, nee, natuurlijk niet. Ik zei “snikte”, Connie. Niet zo overgevoelig. Dat is echt een probleem met jouw ras. En dat zeg ik niet omdat ik racistisch ben, begrijp je. Ik probeer alleen maar eerlijk tegen je te zijn. Ik probeer je te helpen.’

Hij zweeg, en Connie beseftte tot haar afgrijzen dat hij een antwoord verwachtte.

‘Dank u,’ zei ze moeizaam. ‘Dank u, meneer Dent.’

‘Meneer Dent?’ Billy klakte met zijn tong. ‘Verdomme, meid, we zijn praktisch familie van elkaar, nu jij je benen spreidt voor mijn zoon.’ Hij zuchtte diep. ‘Mijn lieve moeder besterft het als dat wat wordt met jou en Jasper, Connie. Dat wil ik je wel vertellen. Zij is niet zo progressief ingesteld als ik, snap je?’

‘Ja, meneer... Ja.’

‘Zeg maar “Billy”, schatje.’ Hij hield zijn hoofd scheef als een jonge hond die het allemaal niet snapte, grijnsde en liet het mes, waarin het licht van de plafondlamp flikkerend weerspiegelde, een trage dans van links naar rechts maken door haar blikveld.

‘Ja, Billy, ik begrijp het.’

Billy knikte tevreden. ‘Goed zo, goed zo.’ Hij begon te ijsberen, nog steeds zwaaiend met het mes. Connies angst was zover afgezaakt dat ze begon te zoeken naar een manier om te ontsnappen... om te ontdekken dat die er niet was. Ze kon gillen, natuurlijk, maar ze had met Billy Dent te maken – hij zou haar de keel afsnijden nog voordat een eerste geluid haar lippen was gepasseerd

‘*Snikte*. Snikken. Snikkeren. *Snikker*. Prachtige woorden. Niets mis mee. Je zult Billy dát ene woord niet horen uitspreken,’ zei Billy grinnikend. ‘Gewoon een beetje dwarsliggen? Krijg je gedonder aan de *knikker*. Dan worden mensen gek. Het is gewoon politiek incorrect om dat woord uit te spreken? Getuigt van gebrek aan inlevingsvermogen! Als ik zulke woorden zou gebruiken, zouden mensen me echt gaan haten. En niet alleen zwarte mensen. Een heleboel blanke mensen raken ook helemaal van streek. Maar zal ik je eens wat zeggen? Ik zal je een geheim verklappen, Connie, als jij mij ook een geheim vertelt. Afsproken?’

Had ze een keuze? Connie knikte.

Billy dacht na. ‘Houd jij je aan je woord?’

Ze knikte opnieuw.

‘Echt?’

Hoofdknik.

‘Goed. Want ik hou niet van mensen die zich niet aan hun woord houden, van mensen die me *negeren*.’ Hij brulde van het lachen en

veegde de tranen uit zijn ogen. Hij verloor alle controle over zichzelf, helemaal in de ban van zijn eigen idiote, racistische humor.

‘Ik zal niets achterhouden,’ zei hij. ‘Ik zal je een prachtig geheim vertellen. Alle details. Je niet als een *nikker* behandelen.’ Dit keer zonder in lachen uit te barsten. Hij ging weer tegenover haar zitten. Er lag een boosaardige blik in zijn ogen. Connie beet hard op haar lip. Ze had de stomste fout gemaakt die ze maar kon maken. Zijn ‘idiote, racistische humor’, had ze gedacht, maar niets van wat Billy Dent deed was idioot. Hij deed niets zonder reden en liet niets aan het toeval over.

Hij probeert in je hoofd te komen, zei iemand tegen haar, en het verbaasde haar – op zijn minst een beetje – dat het de stem van Jazz was. Dat was iets nieuws.

Als hij zich eenmaal in je hoofd heeft genesteld, is het met je gedaan, zei Jazz. *Als hij eenmaal in je hoofd zit, ben je dood*.

Billy hield opnieuw zijn hoofd scheef. ‘Je denkt na, hè? Je denkt na, daar diep in dat achterhoofd. Je denkt: als ik hem maar aan de praat hou, misschien komt iemand me dan redden.’

Toen deed hij iets bijzonders. Hij tikte met het mes tegen zijn kin, de scherpe, dodelijke punt net onder zijn mond. In gedachten verzonden. Alsof hij dat altijd deed als hij zich wilde concentreren. Connie zoog een teug lucht naar binnen – het idee van dat lemmet zo dichtbij, het idee dat het lemmet haar zou aanraken...

Hij ging recht voor haar zitten en hield het mes losjes vast, zo vanzelfsprekend alsof het een verlengstuk van zijn hand was. Heeft hij speciale messen? vroeg ze zich af. Of doet hij dat zo met elk mes dat hij toevallig tegenkomt?

Hij knipoogde naar haar. Op dat moment besepte ze dat haar vonnis getekend was. Billy zat in haar hoofd. Hij speelde twee spelletjes tegelijkertijd. Hij praatte tegen haar terwijl hij ook hoogte van haar probeerde te krijgen. Misschien probeerde hij wel te ontdekken wat haar het ergst aan het gillen zou maken. Of het mooist. Waarschijnlijk had hij een schaal voor gillen, van één tot tien. En hij was er ongetwijfeld heel bedreven in om een slachtoffer aan te moedigen in de buurt van de tien te komen.

‘Luister, dit is mijn geheim,’ zei hij. ‘Er is er maar heel weinig verschil tussen mij en de rest van de mensen op de wereld. Heel weinig verschil, Connie. Echt. Weet je hoe ik dat weet?’

Ze schudde haar hoofd.

‘Oké, ik zal het je vertellen. Ik heb, eh... Ik heb wat je een *experiment* zou kunnen noemen uitgevoerd, Connie. Weet je, ik heb een heleboel doden op mijn kerfstok. De meesten waren vrouwen. Dat weet je vast wel.’ Met zijn vrije hand streek hij over zijn kin. ‘Er zijn een heleboel mensen die zeggen dat ik, eh... problemen heb met vrouwen. Er zijn tig experts die denken dat ze Billy doorgronden. Maar verdomme, Connie, verdomme! Ze kennen me niet! Denk jij dat ze mij kennen?’

Ze schudde opnieuw het hoofd. Het bleek ongelooflijk eenvoudig om het met Billy eens te zijn.

‘Ik houd van vrouwen, Connie. Echt, ik houd van vrouwen. Ik hou bijvoorbeeld zielsveel van mijn moesje. Het probleem is alleen dat er maar weinig echte vrouwen op de wereld zijn. O, je wilt natuurlijk liever dat die er wel zijn. Je loopt de hele dag rond en dan zie je... dan zie je die dingen, Connie. Die wezens, die poppen. Mooie poppen soms. Met lang haar en een boezem en fijne benen met een lekker plekje ertussen, maar ze zijn niet *echt*, hoor je?’

Plotseling schreeuwde hij: ‘HOOR JE ME?’

‘Ja!’ riep ze huilend uit. ‘Ja, ik hoor je!’

‘IK GELOOF JE NIET!’ Hij zwaaide het mes heen en weer voor haar ogen en hield de dodelijke punt op haar gericht, onbeweeglijk, even ongelooflijk stil als wanneer Billy een standbeeld was geweest.

‘Echt waar!’ piepte ze. ‘Echt waar! Ik zweer het, Billy! Ik zweer het!’

Hij giechelde en onderging in een oogwenk een metamorfose van woede naar gemoedelijkheid. Het mes verdween voor haar gezicht.

‘Je snap het. Ik begin te geloven dat jij misschien wel echt bent, Connie. Misschien heeft mijn jongen je daarom nog niet opengesneden. Dat zou maar zo kunnen.’

Als ik echt ben, vermoordt hij me dan? Of laat hij me dan gaan? Maakt het eigenlijk wat uit? Omdat ik zwart ben?

‘Hoe dan ook, ik heb het uitgeprobeerd. Mijn eigen kleine experiment. Wetenschappelijk verantwoord, Connie. Weet je, die lui van de pers vonden het maar al te gezellig om te kletsen over wat ik deed, en met wie en waarom. Ik zal niet tegen je liegen, hoogmoed komt vast voor de val, want het boeide me uitermate wat ze allemaal te vertellen hadden. Ik heb alles gelezen wat ik maar in handen kon krijgen.’ Hij

knipoogde samenzweerderig. ‘Ik heb zelfs nog een tijdje een – hoe noem je zoiets? – een Google Alert gehad. Om maar niets te missen.

Kijk, en nou het experiment. Dit is mijn geheim, Connie: ik heb met opzet een paar onaantrekkelijke meisjes vermoord. Niet veel. Ik ben per slot van rekening een man en ik heb smaak en ik ben niet van plan mezelf tekort te doen. Maar ik heb een paar meisjes uitgezocht over wie je bepaald niet naar huis zou schrijven, en die heb ik net als de anderen gepakt; en je raadt het nooit...’

Ze haalde haar schouders op. Dat voelde onachtzaam en weerspannig en provocerend, dus voegde ze snel aan toe: ‘Nee, wat dan?’

‘Dat zal ik je vertellen: de media schreven minder over hen dan over de anderen. Minder foto’s. Minder woorden. Minder detail. En weet je waarom?’

Hij wachtte niet op antwoord. Hij boog zich verder naar haar toe dan eerst: tien centimeter, toen acht, toen zes, en uiteindelijk waren zijn lippen vlak bij haar oor; hij zou haar oor er zo af kunnen bijten, of haar hersens uit haar hoofd kunnen zuigen, want hij was Billy Dent, en waarom zou Billy Dent dat niet kunnen?

‘Omdat...’ fluisterde hij. Zijn adem streekte ongepast warm en zacht haar oor. ‘... zij ook liever de mooie meisjes pakken, net als ik. Ze leven dóór mij, Connie. Ze willen wat ik heb. Wat ik krijg. Wat ik neem. Maar ze hebben het lef niet. Ze hebben niet genoeg lef voor al het bloed en de lijken en het verkrachten en zo. Dus schrijven ze er alleen maar over. Ze vertellen je alle details. En de hele tijd zouden ze maar al te graag willen dat ze het zelf hadden gedaan. Ze in bedwang houden. Ze de kleren van het lijf snijden. En de rest.

Ze willen het allemaal, Connie.’ Hij leunde naar achteren, nog steeds grinnikend. ‘Mooi geheim, toch?’

Toen herinnerde ze zich het gesprek dat ze via de telefoon had gevoerd. De met Auto-Tune vervormde stem die haar voerde, die haar vertelde dat er geen overdonderende media-aandacht zou zijn als zij, Connie, zou sterven. Geen achtergrondrapportages.

Als het nou eens gewoon waar is dat jouw leven minder waard is dan dat van een blank meisje? had de stem gevraagd.

‘Net zoals je tegen me zei over de telefoon,’ zei ze. De woorden ontglipten haar voordat ze zich kon inhouden. ‘Sommige mensen zijn minder waard dan andere.’ Voor jou, voegde ze er in gedachten aan

toen. Ze durfde dat niet hardop te zeggen.

Billy tuitte zijn lippen. 'Ik weet niet precies wat er tegen jou over de telefoon is gezegd,' bekende hij. 'Dat was ik niet.'

Je zult dit toch niet overleven, Connie, dan kun je maar net zo goed je nieuwsgierigheid bevredigen.

'Dus je hebt een partner?'

'Een partner? Bij wijze van spreken, denk ik.'

'Net als de Impressionist. En Hoed-en-Hond.'

'Die lulletjes?' zei Billy met stemverheffing. 'Probeer je de draak met me te steken, meisje? Die zijn met z'n drieën nog geen zak waard. Bruikbaar, dat zijn ze, meer niet. Als gereedschap, als een waterpomp, of een...' Hij hield het mes omhoog en keek er verrast en verrukt naar, alsof hij helemaal was vergeten dat hij het had. 'Of een mes.'

Met z'n drieën? dacht ze.

'Maar nu ben jij aan de beurt,' zei Billy. 'Nu moet jij mij een geheim vertellen.'

Connie deed haar mond open, maar er kwam geen geluid uit. Ze kon haar tong niet bewegen. Hij lag droog en zwaar in haar mond, onbruikbaar. Ze kon plotseling geen enkel geheim bedenken. Helemaal niets. En al helemaal niet iets wat Billy Dent zou interesseren.

Het maakt ook helemaal niets uit. Hij vermoordt je toch, wat je ook zegt.

'Heb je je tong verloren?' vroeg Billy.

'Ik heb geen geheimen,' zei ze moeizaam. 'Het spijt me.'

'Iedereen heeft geheimen, schatje. Iedereen. En jij en ik, shit, wij hebben elkaar nog maar net voor het eerst ontmoet. Dit is de eerste keer dat we tegen elkaar praten. Jij hebt een heleboel geheimen voor mij.'

'Je weet wie ik ben,' zei ze. 'Je weet alles over me.'

'Uit de tweede hand,' zei Billy. Hij keek alsof hij aan die gedachte snuffelde, en wuifde hem weg alsof hij stonk. 'Andere mensen, die me vertellen wat ze hebben gezien. Ik wil jou leren kénnen, Connie. Ik wil het van jou horen.' Dit keer tikte hij met de punt van het mes tegen zijn tanden, en heel even, één glorieus moment, zag Connie hoe ze zich met al haar gewicht naar voren gooide, tegen hem aan, en hoe het mes omhoog zou schieten langs zijn tanden, zijn bovenlip in tweeën

zou snijden, zijn neus in zou glijden en door de voorhoofdsholte zijn hersens in schoot...

Maar in de fractie van een seconde die het kostte om die fantasie gestalte te geven, vervloog het moment.

‘Vertel eens over mijn jongen,’ zei Billy. ‘Over de eerste keer.’

‘Eerste keer?’ vroeg ze niet-begrijpend. Ze voelde zich onnozel. De eerste keer wát?

Billy glimlachte en heel even ontspande Connie zich, voordat ze besefte dat elke glimlach van Billy voortkwam uit zijn verziekte geest en alleen bedoeld was om zijn prooi op haar gemak te stellen.

‘Hou me niet voor de gek, meisje. Ik heb je heel fatsoenlijk behandeld, maar daar kan zomaar een eind aan komen. De eerste keer. Met Jasper. Vertel me hoe het was.’

‘Dat hebben we niet!’ barstte Connie los. ‘We hebben het nog niet gedaan!’

Er veranderde niets in Billy’s houding en in de uitdrukking op zijn gezicht, maar Connie wist onmiddellijk dat ze het verkeerde antwoord had gegeven.

‘Ik...’ begon ze, maar Billy legde haar met één blik het zwijgen op.

Hij bewoog het mes, hield het voor zijn ogen en draaide het langzaam rond totdat hij het onder elke denkbare hoek had bekeken.

‘Is hetgeen ik voor mij zie, een dolk?’ zei hij met een verrassend zuiver Brits accent. Connie knipperde met haar ogen, ze wist niet goed hoe ze hierop moest reageren. Toen schoot Billy vooruit en hield hij het lemmet vlak bij haar oog. Ze rukte haar hoofd in een reflex opzij, maar hij sloeg zijn vrije handpalm tegen de zijkant van haar hoofd en dwong haar naar het lemmet te kijken.

‘Is dit de klottedolk?’ vroeg Billy met zijn gebruikelijke lijzige stem. ‘Word ik gek, meisje, of heb ik een mes in mijn hand?’

Connie jammerde zachtjes.

‘Geef antwoord!’ schreeuwde Billy. Druppels speeksel raakten haar wang.

‘Het is een mes!’ piepte ze. ‘Je hebt een mes!’

‘En ben je ervan overtuigd dat ik je aan het mes zal rijgen en je buik zal opensnijden als je tegen me liegt, hè? Nou?’

‘Ik weet het!’ Tranen liepen over haar wangen. ‘Maar het is wáár wat ik zeg!’